עלון מספר
515

עלון שבת יגל ליבי

פרשת כי תצא

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

צא לקרב

"כי תצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אלקיך בידך ושבית שביו". למה כתוב "כי תצא" בלשון יחיד ולא "כי תצאו"? אומרים חז"ל: מי זה האויב? האויב האמיתי זהו יצר הרע. וזה מה שבמדינה שלנו עדיין לא הבינו - חמאס וחיזבאללה זה לא האויב האמיתי. האויב האמיתי הוא היצר הרע, שנאת החינם שבתוכנו, כל הזמן לחפש את השני. זו המלחמה האמיתית.

התורה מבטיחה: לנצח את יצר הרע זה לא בידינו, כי הוא מלאך ואנחנו בשר ודם. אני הולך לישון והוא עדיין ער. אני בן כך וכך, והיצר הרע כבר חמשת אלפים שמונה מאות שנים - אותו נחש ששכנע את חווה. הקדוש ברוך הוא מחליט בסופו של דבר אם אנצח או לא. כדי שאגיע לשיעור, צריך שיהיה לי רכב, שאשתי תסכים, שיהיה לי שכל ללמוד - מי נותן את כל זה? ה'. אז למעשה זו לא מלחמה שלי מול היצר, אלא מלחמה של ה'. מה אני צריך לעשות? רק לצאת. "כי תצא למלחמה" - אומר ה': כל מה שצריך זה לצאת, להראות שאתה רוצה

הקדוש ברוך הוא בוחן לבבות - אתה באמת רוצה לנצח? באמת רוצה להשתנות? "אני לא מבקש שתנצח, רק שתילחם". הדבר היחיד שבידינו זה הרצון. צא לקרב, "ונתנו ה' אלקיך בידך" - כבר תנצח. פעמים רבות אדם שיש לו אפשרות ללמוד תורה, במקום ללמוד איך לנצח את היצר, הוא נכשל ונופל. כל אחד מאיתנו צריך לדעת במה חולשתו - ולצאת למלחמה שם.

יש ברמז גם לימוד עמוק: אחרי אשת יפת תואר כתוב "כי תהיינה לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה", ואחר כך "בן סורר ומורה". בורא עולם אומר: לקחת את הפרי האסור? בסופו של דבר תשנא אותה, והצער יהיה כפול מההנאה, ויצא ממנה בן סורר ומורה. כל מה שלוקחים שלא בהיתר - בסוף מפסידים עליו. אומר החיד"א: אדם לא יכול לקחת מה שלא מגיע לו. כמו שאי אפשר לקחת כסף שאינו שלך בלי להפסיד - כך גם הנאות.

מי ששומר על העיניים, ואשה ששומרת על צניעותה - את כל התענוגות שבעולם יקבלו בהיתר, בבית. אדם ששומר על עצמו - הקדוש ברוך הוא נותן לו ילד זהב שעושה נחת. מי שלא שומר - מקבל את ההפך. תצא קצת למלחמה, תשאף בלבך להיות טוב יותר, לוותר לשני, לעשות רצון ה'. בסופו של דבר - תנצח. בכל המידות: גאווה, כעס, קנאה - בהתחלה זה נראה כהר גבוה. אבל אומר ה': "צא למלחמה" - ואני אתן אותו בידך. כל אחד צריך לדעת במה חולשתו ולצאת שם למלחמה. בגאווה, בכעס, בקנאה - בהתחלה נראה כהר גבוה. איך אני בן שבע עשרה יכול לנצח יצר הרע בן חמשת אלפים שנים? אבל אומר ה': "צא למלחמה - ואני אתן אותו בידך". וזה הסוד של חיינו בעולם הזה. ועוד אומר הכתוב: **"כי יקח איש אשה חדשה, נקי יהיה לביתו שנה אחת ושמח את אשתו".** התורה מלמדת שהשנה הראשונה היא יסוד כל הבניין - מי שלמד בה איך לשמח את אשתו, ימשיך בזה לעולם.

שבת שלום ומבורך!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	19:01*	18:59	19:01	19:00
יציאה	19:50	19:49	19:51	19:49
ר"ת	20:41	20:38	20:40	20:39

בירושלים: לנוהגים 40 דק' **18:41**

כולם מיחלים
לשנה טובה
ולשולחן חג מכובד

עזרו לנו להגיע
ליותר מ- 1000
משפחות נזקקות
בזכותכם הם יחגגו
את החג בכבוד
ואתם תזכו לשנה
טובה ומתוקה

03-8000-770

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

הביאו לפני שני מאכלים שברכתם שווה, כגון ששניהם 'בורא פרי האדמה', על מה יברך קודם?

אם הביאו לפניו שני מאכלים שברכתם שווה, מברך על החביב תחילה. ומה נקרא 'חביב', נחלקו הפוסקים, האם הוא המין שחביב עליו באותה שעה, או מה שחביב עליו באופן כללי, אף על פי שאינו חביב עליו באותה שעה. ולהלכה דעת מרן השלחן ערוך, שחביב, היינו מה שחביב עליו באופן כללי, אף על פי שאינו חביב עליו באותה שעה. ואם אחד מן המאכלים הוא שלם, יש להעדיפו על פני החביב. (שלחן ערוך סי' ריא סעיפים א-ב. משנ"ב שם סק"ד).

הביאו לפניו כמה סוגי פירות, מהו סדר הקדימה הנכון ע"פ ההלכה?

מי שיש לפניו כמה סוגי מיני פירות, ורוצה לאכול מכולם, ויש ביניהם ממין שבעה, כגון שיש לפניו ענבים ותפוחים, יברך תחילה על הענבים ויפטור את התפוחים, אף שהתפוחים חביבים עליו יותר, כיון שמעלת מין שבעה היא יותר ממעלת חביב. וגם בפירות שהם מין שבעה, צריך להקדים את זה שמוקדם בפסוק, "ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש", ומה שקודם ב'ארץ' האחרון (כמו הזית), קודם למה שנאמר מאוחר ב'ארץ' הראשון, ונמצא א"כ שהתמרים קודמים לענבים, כיון שהם שני ל'ארץ' בתרא, ואילו הענבים הם שלישי ל'ארץ' הראשון. ונמצא שסדר הברכות הוא כדלהלן: 'המוציא' על פת חיטים, המוציא על פת שעורים, 'מזונות', זיתים, תמרים, ענבים, תאנים, רימונים. ואם הביאו לפניו פירות העץ והאדמה, שאינם משבעת המינים, יכול להקדים איזה מין שירצה, ויש אומרים שיקדים תחילה בורא פרי העץ. ואם הביאו לפניו מיני פירות שברכתם 'העץ' או 'האדמה', ומין מאכל אחר שברכתו 'שהכל', יש להקדים תחילה את מיני הפירות לברכת 'שהכל'. וכל האמור, היינו דוקא כשרוצה לאכול משניהם, אבל אם אין רוצה לאכול משניהם, יברך על המאכל שרוצה לאכול, אפילו אם המין שבעה לפניו. כמו כן, אם אין המין שבעה לפניו, אף שהוא עתיד לאוכלו, אינו צריך להמתין עד שיביאו לפניו, אלא יכול לברך על המין שלפניו. כמו כן, אם יש סיבה להקדים הפרי שאינו ממין שבעה, מסיבה בריאותית, או מטעמי נימוס ומנהגי בני אדם, מותר לעשות כן. (שלחן ערוך סי' ריא סעיף א. וע"ש בסעיף ב דעת הרמב"ם. בן איש חי פרשת מטות אות ב. ושם בש"ע סעיף ד לגבי ארץ קמא ובתרא. כף החיים שם אות כח. ומש"כ שהוא דוקא שהוא רוצה לאכול משניהם, כן הוא ברמ"א שם סעיף ה. ומש"כ שאם יש סיבה להקדים וכו', כ"כ בשו"ת הלכות קטנות ח"ב סי' קנה).

קרש חיתוך, האם חייב בטבילת כלים?

קרש חיתוך המיועד לחיתוך פירות וירקות, חייב בטבילת כלים, כיון שהם נאכלים חיים, הרי שהוא בגדר כלי סעודה שנוגעים במאכל באופן ישיר, אבל אם הוא מיועד לחיתוך בשר או עופות, כיון שבשעה שהם נוגעים במגש הם אינם ראויים לאכילה, הרי שהמגש פטור מטבילת כלים. ודין זה אמור גם לגבי מקלף שאם רוב שימושו לירקות הנאכלים חיים, כגון מלפפונים או גזר, חייב בטבילה, אבל אם הוא עומד לקילוף ירקות אשר אינם נאכלים חיים, הרי שהוא פטור מטבילת כלים. (ע"פ המבואר בשלחן ערוך סי' קכ סעיפים ד-ה. וע"ש ברמ"א).

משלחן רבנו

לכבוד מורנו ורבנו שליט"א. רציתי לשאול אודות טבק הרחה המצוי האם מברכין עליו ברכת הריח, כי שמעתי מכבוד הרב שליט"א, שניתן לברך ברכת הריח על בושם סיננטי, ולכאורה לפי זה גם על טבק הרחה יש לברך. אשמח לתשובת הרב שליט"א.

לכבוד האברך היקר והנעלה אוצר כלי חמדה.....שליט"א, אודות שאלת מר בענין טבק הרחה האם מברכים עליו ברכת הריח, והנני להשיבו בקצרה כמסת הפנאי.

הנה בדברי כמה מאחרונים מבואר שאין לברך ברכת הריח על טבק הרחה, ונאמרו לכך כמה טעמים. בשו"ת הלכות קטנות (חלק א סימן קא), כתב שהוא משום דהוי כריח שאין לו עיקר. אבל יש מאחרונים שהשיבו על דבריו, שיש בהם בשמים מעורבים בתוך הטבק, ואין זה נחשב כריח שאין לו עיקר, עיין בדברי הגאון יעב"ץ בספרו מור וקציעה (סימן רי).

אבל בשו"ת גורן דוד (סימן יא) כתב טעם נוסף לכך והוא מפני שעיקר הטבק לא נועד לריח טוב, אלא להוציא לחות הטעם, ולכן אין לברך על ריחו ע"ש ולהלכה פסק מרן זצ"ל שאין לברך מחמת הטעמים הנזכרים, ואינו דומה לבושם סינטטי, דהוי כריח שיש לו עיקר.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

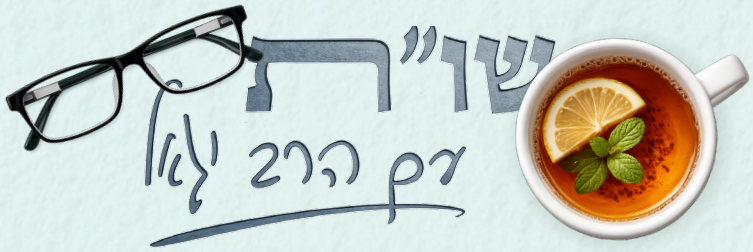
כל מה שצריך זה
שמחה לנשמה

בספר
'יגל ליבי בישועתך'
של הרב יגאל כהן
תמצאו
את הדרך לשמחה
אמיתית לנשמה
תשובות שמאירות
את הדרך
והשראה שבונה
עומק פנימי אמיתי.

סרקו את הקוד <

שאלה: הלכתי לצימר וראיתי שיש מזוזה רק בפתח הצימר, בעוד שבחדרים הפנימיים אין מזוזות, האם מותר לישון שם?

תשובה:

אע"פ שכל חדרי הבית חייבים במזוזה, וכמו שהזהיר על כך הרמ"א (יו"ד סימן רפו סעיף ב), מכל מקום כאן שהבית לא שלו אלא צימר ששכר אותו לכמה לילות, הרי דינו שפטור ממזוזה ויכול לישון שם, וכמו שכתב מרן הש"ע לגבי הדר בפונדק בארץ ישראל פחות מ-30 יום שפטור ממזוזה.

שאלה: לצערי בעבר הייתי מלווה בריבית ושמעתי כמה שזה חמור ואני רוצה לחזור בתשובה, אבל יש אנשים שעדיין חייבים לי כסף וכל חודש הם נותנים לי סכום מסויים. האם מותר לי לקחת מהם?

תשובה:

מותר לקחת רק את הקרן בלי ריבית, ואם הם כבר שילמו לך את הקרן אין לגבות מהם יותר. ואשריך שאתה חוזר בתשובה מעבירה כזאת חמורה ועוד שיש בה נסיון גדול של ממון, ובזכות זה יתברכו נכסיך בעז"ה.

שאלה: האם תפילת הדרך זה חובה על כל הנוסעים או רק על הנהג?

תשובה:

תפילת הדרך היא חובה על כל הנוסעים, ויכול אדם אחד שמחוייב במצוות להוציא את כל הנוסעים ידי חובתם.

שאלה: שמעתי בשם הרב שאסור להלוות שתי ביצים, כי יש בזה ריבית דרבנן, ולא הבנתי למה יש בזה ריבית? ואיזה פתרון יש לכך?

תשובה:

שאלה חשובה, החשש בזה שיחזירו השכנים ביצים גדולות יותר, ויש בזה חשש ריבית מדרבנן. וכן הדין בשאר פירות וירקות. והפתרון הוא- או שיתנה עם השכנים שיתנו לו את זה במתנה גמורה, והוא יחזיר גם במתנה. או בעת שמחזיר יאמר בפירוש שהיותר ממה שלקח, הרי הוא בתורת מתנה.

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי שבת

ואל כליך לא תתן

"**כי תבוא בכרם רעך, ואכלת ענבים כנפשך שובעך, ואל כליך לא תתן**". הפשט של הפסוק נראה, שאדם שנכנס לכרם חברו מותר לו לאכול ענבים כרצונו עד שישבע. אבל אם כן, יבוא אדם אחד ויאכל, ויבוא חברו ויאכל, עד שיגמרו לבעל הכרם את כל הענבים. כשיבוא בעל הכרם לבצור את כרמו, יראה שהכרם ריק ואין בו ענבים, ואז יעשה קינה מההפטרה של תשעה באב, "אין ענבים בגפן, ואין תאנים בתאנה"... אז חכמים למדו שהפסוק הזה מדבר בפועֵל שעובד בכרם שמותר לו לאכול ענבים. אל תאמר לו "תעבוד ולא תאכל מהענבים!", אלא "ואכלת ענבים כנפשך שובעך, ואל כליך לא תתן", אל תקח ענבים בכיס שלך בשביל האשה והילדים...

הבבא סאלי היה מכניס הרבה אורחים לביתו והיה נותן להם כל טוב. פעם אחת היה אברך שהתארח אצלו, ולקח כמה פירות והכניס לכיסו. הבבא סאלי אמר לו: יש לי שאלה, כתוב "ואכלת ושבעת וברכת", למה התורה כתבה "ואכלת"? מספיק שתכתוב "ושבעת וברכת", ומובן לבד, איך שבעת? בגלל שאכלת! אמר לו: איני יודע, מה, התורה תכתוב "ושבעת וברכת"?! צריך לומר "ואכלת"! אמר לו הבבא סאלי: "ואכלת" זה ראשי תיבות "ואל כליך לא תתן", אל תקח בכיס שלך, תאכל כאן.

היה גבאי צדקה אחד שהיה הולך מארץ ישראל למרוקו לאסוף צדקה, ובכל שנה כשמגיע לבית הכנסת היה מוצא שם אדם בשם רבי יעקב, והוא היה עוזר לו לעשות מגבית צדקה. שנה אחת הגיע לשם ולא ראה את רבי יעקב. אמר למתפללים: היכן רבי יעקב? אמרו לו: מסכן, יש לו אבנים בכליות. אמר: אני אלך לבקר אותו. עשה מגבית קצרה בבית הכנסת, והלך עם כל המתפללים לבקר את רבי יעקב. כשנכנס לחדרו, שמע אותו שצועק "אההההה", "אייייי". אמר לו: רבי יעקב, כתוב בתורה "לא יהיה לך בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה"... רבי יעקב שמע את זה וצחק וצחק, עד שהאבנים שהיו לו בכליות נפלו, אמר: אָה, עכשיו אני מרגיש טוב. וכל הציבור שמעו את הבדיחה שלו, והוסיפו ותרמו לו בכפל כפליים. התורה יש בה פשט, ויש בה רמז, ויש בה רפואה. מי שלומד תורה תהיה לו רפואה ובריאות.

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

דרך חדשה
יצרך האישי

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

סח **רבי ישראל המגיד מקוז'ניץ זיע"א** על המשנה (אבות ד', א'): "איזהו גיבור? הכובש את יצרו" - אין זה גיבור אלא "הכובש את יצרו שלו", יצרו המיוחד רק לו, ולא שיכבוש יצר הרע של אחרים. שכן לכל אדם בפני עצמו נותנים ממעל יצר הרע מיוחד, אשר מסיתו ועושהו משומד לדבר האחד שבשבילו נברא, ואינו דומה יצר הרע של אף אחד מבני אדם לזה של רעהו, כי לכל איש מבאי עולם יש יעוד בחיים שונה מחברו. לכן יתחזק כל איש בגדרים וסייגים להישמר באותו ענין שיצרו מתגבר עליו ביותר".

זהו תפקידו

דרש מרן ראש ישיבת "פורת יוסף" **תכב"ץ רבי שלום הכהן זיע"א**: "הנה אנחנו אין לנו את מי לשאול כדי שיאמר לנו מהו תפקידנו בעולם. שמעתי מהמקובלים של הדור הקודם (גדלתי ביניהם בישיבת "פורת יוסף" שלפני המלחמה, שהיתה מלאה בחכמים ומקובלים עובדי ה' יתברך) שבדבר שהאדם מרגיש שבזה עיקר נסיונותיו, זהו תפקידו כאן בעולם הזה, והאדם נמשך בדרך כלל למה שעליו לעשות בעולם הזה, וכמו שאנו רואים שנים שלומדים יחד בישיבה, ולאחר שגדלים אנו רואים שהאחד נמשך ללימוד הוראת הלכה למעשה, והשני נמשך יותר להעמדת תלמידים..."

בית המדרש שלו

כתב **רבי ישראל מסלנט זיע"א**, אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש שלו. לכל יצר ולכל נסיון ישנו בית מדרש מיוחד, והוא העסק בהלכותיו, אשר טמונה בזה הסגולה של ניצוח היצר ההוא והעמידה בנסיונותיו. **עלי שור** (ח"א עמוד רי"ג).

דבר פרטי

אחים יקרים! צריכים לדעת שהיצר הרע מתקיף דוקא בנקודה אשר בה אנו ראויים לשלמות כמו שכתב רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א: "כל אדם יש לו חמדה מיוחדת, ובאותו דבר שחמדתו ותאותו גוברת ביותר - בדבר זה עצמו הוא כלי מוכן לקבל ברכת ה' אם ישוב אל ה' בכל לבו!" צדקת הצדיק (סימן קפא').

והוסיף: "כל אחד ידע, שבמה שיצרו תוקפו ביותר, הוא כלי מוכן לאותם דברים ביותר להיות נקיים וזכים אצלו. ובדברים שהרבה לפשוע בהם ידע, שהוא כלי מוכן להיות דייקא באותו דבר נקי ובר לבב! ולכן אמרו במדרש (ויקרא רבה כא', ה') שבאבר שבו חטא בו יעשה מצוות. ואין זה רק תקון לעבירה הקודמת, מדה כנגד מדה, אבל הוא גם תיקון נפשו בפרט. כי כל אחד נברא לתיקון איזה דבר פרטי, אשר בו נתיחדה נפשו בפרט ואין לה חבר..." (שם סימן מ"ט).

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"המתפלל על חברו..."

(בבא קמא צ"ב ע"א)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי מיוחד, שאינו מדבר על לשון הרע על אף אחד, האם מותר לספר לחברו דברי גנות על פלוני שירד מהדרך, כדי שיתפלל עליו בלב שלם ולא רק בערך, שישוב מהרה לדרך הישרה, וימצא את הדרך חזרה, ולהתחנן בעבורו שיחזור למוטב, שלא ישאר כמות שהוא עכשיו. כותב הרב נסים קרליץ בספרו 'חוט שני' (שמירת הלשון פרק ו' סעיף ז'), שבאופן כזה מותר לדבר גנות על השני, שכיון שרוצה בטובתו, ואינו מתכוין לגנותו, שמכוין בדבריו לתועלת, כדי שהחבר יסגור ליצר הרע את הדלת, בכדי שיתפלל עליו חבירו, דבר גנאי באופן זה מותר לאומרו. אך צריך להזהר לספר בצמצום, רק את מה שנצרך לתועלת, בלי להרחיב במאום. נתפלל על הצלחת עם ישראל מכל הלב, כי אבא שבשמים את זה מאוד אוהב. ולסיום נמשיך לחזק את העין הטובה בינינו, וכך נעריך ונכבד תמיד את חבירנו. בחור אחד, מאוד מיוחד, לישיבת האדמו"ר מסלונים רצה להתקבל, ועל זה במשך שנים הרבה להתפלל. והנה הגיע היום שלו הוא מייחל, לעשות מבחן בגמרא כדי להתקבל. אמר האדמו"ר מסלונים לאותו בחור, שיבחן אותו על עמוד שיודע בבירור, ושישב עוד שעה בבית מדרש, ויחזור על אותו עמוד מחדש, ובעוד שעה ניפגש כאן שוב למבחן, אחרי שתיהיה מוכן ומזומן. אחרי ששינן את העמוד בדייקנות, עבר את המבחן ממש בהצטיינות, כי ידע כל מילה ממש בעל פה, והאדמו"ר מסלונים היה מאוד מרוצה. ביקש הבחור לשאול דבר שלו לא היה מובן, ענה לו האדמו"ר שהוא יכול לשאול כל זמן שהוא עדיין כאן. "למבחן הזה התכוננתי למעלה משלושה שבועות, בוקר צהרים וערב ממש בלי להרפות, כי אמרו לי שהמבחן מורכב מכמה סוגיות, אם כן למה המבחן היה רק על עמוד אחד, שאותו אני כבר יודע באופן מיוחד, וכי לזה יקרא מבחן? לי זה לא כל כך מובן! ענה לבחור האדמו"ר הקדוש, דבר שצריכים להכניס טוב לראש: "אני רוצה לראות במה אתה טוב, ואת זה לחבק ולאהוב, לראות אותך בכל מקרה מצליח, ואת הבטחון העצמי שלך להפריח, לראות אצלך רק את ההצלחות, וכך להגדיל לך את השאיפות, ושתלמיד חכם גדול תרצה להיות". וכך צריך על כל אחד מעם ישראל להסתכל, במה שהוא טוב אותו נשבח ונהלל, **ובזכות זה נזכה מהרה לביאת הגואל. אמן כן יהי רצון.**

להורדת החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר
הקרב המתמשך

קיסר אחד ביקש להיפגש עם חכם יהודי, ולבקש ממנו שיתמצת עבורו במשפט אחד את הדרך לחיים טובים.

הרב ענה לו: "סור מרע ועשה טוב".

"זהו?" שאל הקיסר, "זה משהו שגם ילד בן שלוש יודע". "אתה צודק", אמר לו החכם. "ילד בן שלוש יודע, אבל אדם בן שמונים עדיין מוצא את זה קשה ליישום".

תארו לעצמכם שלפני כל מעשה, דיבור, או מחשבה, היינו חושבים: האם המעשה הזה טוב או רע? האם הוא מקרב אותי לאשתי, לבעלי, לאלוקים, או לא? אך כמו שאמר אותו החכם, אולי ילד קטן מבין זאת, אך זה קשה ליישום. מה שחשוב הוא לא לוותר, ולהמשיך כל הזמן להשתפר.

בפרשת כי תצא, כתוב: "**כי תצא למלחמה על אויבך...**" רבי שלמה רבינוביץ מראדומסק, בעל ה"תפארת שלמה", כותב: "לרמז על מלחמת היצר. ישנם אנשים שנלחמים ביצרם ומנצחים אותו, ואחר מספר ימים שוב הולך ומתגבר עליהם, וצריכים לערוך עמו מלחמה נוספת. ותמיהה גדולה בעיניהם, הלא כבר ערכנו מלחמה וכבשנו אותו... באה התורה ואומרת 'כי תצא למלחמה...' היינו שעיקר יציאתך לעולם הוא רק למען היות לך מלחמה, כי לכך נוצרת..." החיים הם מלחמה מתמדת. יהיו הצלחות ויהיו כישלונות, והחשוב הוא להמשיך ולהתקדם. כמו בטיפוס.

בשנת 1924, קבוצת מטפסי הרים, וביניהם המטפס הבריטי המפורסם ג'ורג מלארוי, ניסו להעפיל לפסגת האוורסט. זה היה נסיון שלישי לאחר שני כישלונות. לצערם, בעקבות מפולת שלגים, מלארוי ומטפס נוסף נעלמו. רק כעבור 75 שנה נמצאה גופתו, בסך הכול 224 מטרים מהפסגה. חבריו עשו כנס לזכרו. מוביל החבורה עלה לבמה, פנה לכיוון התמונה של הר האוורסט שהיתה תלויה על הקיר, ואמר: "אוורסט, אוורסט, אני מדבר בשם כל המטפסים החיים ואלה שעוד יבואו: ניצחת אותנו שלוש פעמים, אבל אנחנו עוד ננצח אותך, כי אתה לא יכול לגדול יותר, אבל אנחנו כן". כל הזמן צריך לגדול, להילחם ולהתקדם. אל תעצרו בגלל שמסיבה כזו או אחרת נכשלתם. קומו, לימדו, והמשיכו במלחמה.

"ההצלחה אינה נמדדת במספר הנפילות, אלא במספר הפעמים שקמת מחדש."

האמא שהתעייפה

יש עייפות שלא קשורה לשינה אלא ללב, ועייפות כזאת בדיוק היתה לי בשנים האחרונות בבית, מבחוץ הכל נראה רגיל, הילדים מסודרים, הבית מתפקד, ארוחות, כביסות, לימודים, שבתות, אבל בפנים הרגשתי שאני כבר לא מצליחה לנשום, כל היום הייתי עסוקה בלרוץ בשביל כולם ואף אחד לא באמת ראה כמה אני נשחקת, הילדים ביקשו דברים בלי סוף, בעלי היה חוזר עייף מהעבודה וגם לו היה קשה, ואני כל הזמן ניסיתי להחזיק את הכל שלא יתפרק, אבל לאט לאט נהייתי עצבנית יותר, חסרת סבלנות, כל רעש קטן הקפיץ אותי, כל ויכוח בין הילדים הרגיש לי כמו עומס שאין לי כח אליו, והכי כאב לי שדווקא עליהם הייתי מוציאה את כל הלחץ שלי, על האנשים שאני הכי אוהבת, יום אחד הבת שלי ביקשה ממני משהו קטן בזמן שסידרתי את הבית, ובלי לחשוב פשוט התפרצתי עליה, לא צעקה רגילה אלא כעס אמיתי שכבר ישב בי הרבה זמן, הבית השתתק והיא עמדה מולי עם עיניים פגועות, ואז היא אמרה בשקט משפט שלא יצא לי מהלב מאז, אמא פעם היית יותר שמחה, המילים האלו שברו אותי מבפנים, כי פתאום הבנתי שלא רק אני סובלת מהעומס הזה אלא כל הבית מרגיש אותו, באותו ערב ישבתי לבד במטבח אחרי שכולם נרדמו ופתאום בכיתי, לא בגלל מה שקרה באותו רגע, אלא בגלל כמה זמן כבר אני חיה בלי לעצור רגע בשביל עצמי, בלי לשתף באמת, בלי לבקש עזרה, כאילו אני חייבת להיות חזקה כל הזמן, אבל בפנים כבר הייתי מותשת, לאט לאט התחלתי להבין שאמא שלא דואגת לנפש שלה בסוף נשברת על הילדים שלה, ושבית רגוע לא נבנה רק מזה שהכל מתקתק אלא מזה שיש בו גם לב רגוע, התחלתי לעצור יותר, לדבר עם בעלי על מה שעובר עליי במקום לשמור הכל בפנים, להסכים שלא הכל חייב להיות מושלם כל הזמן, והיום אני מבינה שלפעמים הדבר שהכי מציל בית זה לא עוד כח אלא רגע אחד שבו אדם מרשה לעצמו להודות שקשה לו.

לפעמים מספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן כדי לעצור הידרדרות בבית.
מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה
יומם א'-ה' | 23:00-22:00 054-8420996

ענפים
מתחזקת מהסרטונים ולא יודעת איך להמשיך?
יש לך שאלות באמונה?
מעוניינת בשיעורי תורה ליד הבית?
סרקי את הקוד והשאירי פנייה
ענפים זה הבית שלכן

האפליקציה לכל השאלות

מ. ה. פלדמן

מאחת יוצא שלוש

הסיפור המרגש על ההחלטה ששינתה חיים והסתיימה בלידת שלישייה בריאה

לפני כמעט שנה התקבלה פנייה מרגשת במיוחד אצל מזכה הרבים הפוסק הגאון רבי יגאל כהן שליט"א, ראש מוסדות "יביע אומר" וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל.

בקו השני היתה אשה עירה, נסערת ומלאת חששות. לאחר שנים של ציפייה ותפילות, היא זכתה להריון מיוחד - הריון של שלישייה. לצד השמחה הגדולה, הגיע גם פחד עצום. במהלך המעקב הרפואי הודיעו לה הרופאים כי ההיריון מוגדר כבעל סיכון גבוה, והמליצו באופן חד-משמעי לבצע דילול עוברים. לדבריהם, מדובר במהלך שנועד להגדיל את הסיכוי להמשך הריון תקין ולצמצם סיכונים רפואיים.

האשה ובעלה מצאו את עצמם בפני אחת ההחלטות הקשות והמורכבות ביותר בחייהם. מצד אחד עמדה חוות הדעת הרפואית, ומהצד השני אמונתם העמוקה ורצונם לעשות את הדבר הנכון על פי התורה וההלכה. מתוך תחושת אחריות גדולה, הם החליטו שלא לקבל החלטה לבד ופנו להתייעץ עם הרב יגאל כהן כאשר שמע הרב את פרטי המקרה, הוא לא מיהר להשיב, מתוך אחריות עצומה לחיי אדם ולמשמעות ההחלטה, הוא ביקש ללמוד לעומק את כל הנתונים הרפואיים. הרב התייעץ עם גדולי הרופאים ומומחי הרפואה, בחן את חוות הדעת השונות ושקל את מכלול השיקולים הרפואיים וההלכתיים.

לאחר בירור מעמיק, קיבל הרב את החלטתו: 'לא לבצע דילול עוברים ולהמשיך את ההיריון' עבור בני הזוג היתה זו הכרעה משמעותית ביותר. הם קיבלו את דבריו של הרב בלב שלם, מתוך אמונה ובטחון בה' יתברך. לפני שנפרדו, בירך אותם הרב שיזכו לעבור את ההריון בשלום, ללידה קלה ובידיים מלאות.

מאותו יום המשיכו בני הזוג את ההיריון בליווי רפואי צמוד, לצד תפילות רבות ותקווה גדולה. כל בדיקה, כל שבוע נוסף שעבר בשלום וכל התקדמות קטנה מילאו אותם בהודיה ובציפייה לרגע הגדול.

ואז הגיע הרגע המיוחל.

לפני כארבעה חודשים, בחסדי שמים, נולדו לבני הזוג שלוש בנות בריאות ושלמות בשעה טובה. רגע הלידה היה עבורם התגשמות של חלום, לאחר חודשים ארוכים של מתח, תפילות ואמונה. השמחה בבית היתה

צילום
אֶרן חן

עצומה, והמשפחה כולה הודתה לקדוש ברוך הוא על החסד הגדול שזכו לו.

אך הסיפור לא הסתיים בלידה.

בימים האחרונים הגיעו ההורים יחד עם שלוש התינוקות המתוקות אל הרב יגאל כהן, כדי להודות לו באופן אישי על הליווי, ההכוונה והתמיכה לאורך כל הדרך. הם ביקשו לשתף אותו בשמחתם ולהראות לו את שלוש המתנות היקרות שקיבלו.

המפגש היה מרגש במיוחד. הרב, בני המשפחה והנוכחים במקום התקשו לעצור את הדמעות לנוכח המראה המרגש של שלוש הפעוטות הבריאות, שהיוו עדות חיה למסע הארוך שעברה המשפחה.

גם עוזרו של הרב, שליווה את בני הזוג לאורך התקופה, התרגש מאוד מהמפגש ומהזכות להיות שותף למסע שהסתיים בשמחה כה גדולה.

מאחורי הסיפור המרגש הזה עומד גם סיפורו האישי של הרב יגאל כהן, המעניק לו רגישות מיוחדת במקרים מסוג זה.

כאשר הם נפקדו ברוך ה', גילו הרופאים כי לעובר יש מום קשה בלב. ובעקבות הממצאים המליצו הרופאים להפסיק את ההריון. גם אז הם ניצבו בפני נסיון לא פשוט.

באותה תקופה זכו לקבל את ברכתו ועצתו של האדמו"ר רבי דוד אבוחצירא שליט"א, שחיזק אותם ועודד אותם להמשיך את ההריון.

בני הזוג בחרו להמשיך בדרך האמונה.

כיום, בתו של הרב היא מקור של השראה עבורו ועבור משפחות רבות המתמודדות עם מצבים מורכבים במהלך ההריון. סיפורה מעניק תקווה, חיזוק ואמונה למשפחות רבות הניצבות בפני החלטות קשות, ומעודד אותן לבחון כל מקרה בכובד ראש, מתוך אחריות, התייעצות מקצועית והכוונה תורנית.

סיפורה של משפחת השלישייה ממחיש את העוצמה שבשילוב בין אחריות רפואית, התייעצות מקצועית, אמונה ותפילה. בני הזוג אינם שוכחים לרגע את התקופה המטלטלת שעברו, וכיום, כשהם מחבקים את שלוש בנותיהם הבריאות, הם חשים הכרת תודה עמוקה לקדוש ברוך הוא על החסד הגדול שזכו לו.

המפגש עם הרב היה עבורם סגירת מעגל מרגשת - רגע של הודיה, של שמחה ושל הכרה בדרך הארוכה שעברו. עבור כל מי שנכח במקום, היתה זו תזכורת לכך שמאחורי כל החלטה מורכבת, מסתתר סיפור אנושי עמוק, וכי לעיתים, לאחר חודשים של קושי, דאגה ותפילה, מגיע גם רגע של אור גדול, שממלא את הלב בהודיה.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת > anafeam3@gmail.com

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

סכנת הפיצול החינוכי

בפרשה מובא עניין "בן סורר ומורה", אך קריאה מדוקדקת חושפת: הבעיה אינה מתחילה בילד, אלא בהנהגת הבית. התורה מתארת את שורש ההידרדרות: "כִּי יִהְיֶה לְאִישׁ בֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה, אֵינֶנּוּ שֹׁמֵעַ בְּקוֹל אָבִיו וּבְקוֹל אִמּוֹ". התורה מפרידה ומונה את קול האב בנפרד מקול האם, כדי להעיד על גישות חינוכיות מנוגדות. כאשר ילד גדל בבית מפוצל, נוצר ואקום חינוכי. הילד מזהה מיד את הסדק בין הוריו. הוא לומד לתמרן ביניהם, מנצל את חוסר ההסכמה כדי להשיג את מבוקשו, ומאבד את היראה כלפי שניהם. סוררות אינה צומחת מאין בנפש הילד, היא נובטת בקרע הקיים בהנהגת הבית ובהיעדר חזית אחידה.

התמונה משתנה כשהמצב יוצא משליטה וההורים נאלצים להביא את בנם אל בית הדין. שם, מול זקני העיר, הם מנסים ליישר קו ולהציג חזית אחידה: "וְאָמְרוּ אֶל זִקְנֵי עִירוֹ בְּנֵנוּ זֶה סוֹרֵר וּמֹרֶה אֵינֶנּוּ שֹׁמֵעַ בְּקֹלֵנוּ". לפתע, שני הקולות הופכים לקול אחד. ההורים טוענים ששידרו מסר חינוכי אחיד, ועל כן האשמה מונחת לפתחו של הילד המושחת שראוי לעונש.

כאן נכנסת פסיקת הגמרא בסנהדרין: "רבי יהודה אומר, אם לא היתה אמו שווה לאביו בקול במראה ובקומה אינו נעשה בן סורר ומורה, מאי טעמא? דאמר קרא איננו שומע בקולנו". בפשט מדובר בדרישה טכנית, אך בדרוש טמון כאן מסר חינוכי עצום. בית הדין בוחן את טענת ההורים ואומר: טוענים אתם שהילד לא שמע בקולנו? כדי להעניש בחומרה עלינו לוודא שבאמת הייתם שווים בקול מתחילת הדרך, ללא זיוף. רק מציאות נדירה של הורים המאוחדים לחלוטין, מאפשרת להרשיעו. אולם, אם מתבררת מחלוקת והיעדר תיאום, ההורים פשעו בחינוכו ואינם יכולים לגלגל את האשמה הבלעדית אליו.

אכן המציאות האנושית היא ששני הורים אינם זהים לחלוטין. תמיד יהיו פערים בגישה, ותמיד יהדהדו בבית קול אביו מול קול אמו. ומכיוון שאין אחידות מוחלטת, לעולם אי אפשר להרשיע את הילד. זהו העומק מאחורי קביעת חז"ל שבן סורר ומורה לא היה ולא נברא. שורש הבעיה מתחיל מהגישה המפוצלת. כאשר המצפן החינוכי אינו מכוון לאותו כיוון, המרדנות היא תוצאה של מסרים כפולים. התרופה מתחילה באחדות ההורים וכאשר ישנה אחדות חינוכית לעולם לא יהיה בן סורר ומורה.

החיזוק היומי
שכולם אוהבים
איתך בכל מקום
הישר לווצאפ

הכנסו לקבוצת הווצאפ של ענפים ותהנו מתכנים מחזקים מידי יום

סרטוני ילדים ב- AI | לימוד חובת הלבבות | סרטוני חיזוק ועוד...

שלחו הודעת "צרף" למספר
058-773-63-63

לחיות באמונה

הרבנית מיטל דאודי
מרצה וסופרת

אני אבחר לך

אם היו נותנים לך את האפשרות לתכנן את כל מהלך חייו של הילד שלך, מתחילתם ועד סופם, מה יעשה, לאן ילך, את מי יפגוש, כיצד ירגיש, מה ילמד, איפה ילמד, עם מי יתחתן, איזה ילדים יהיו לו וכמה, היכן יגור, עם מה יתמודד ולאן יגיע... הרי את תוכלי להגיד לילד שלך: "בני אהובי, אין לך מה לדאוג! אמא שלך מטפלת לך בהכל! אני אדאג שאתה תעבור חיים טובים, אני אדאג שבמפה שלך יכתב רק מה שיועיל לך וארחיק את מה שעלול להזיק, אני אבחר עבורך את הכי טוב!". החיים יעברו והילד שלך יתחיל לשאול שאלות:

"אמא, למה בחרת עבורי דווקא את המסגרת הזאת? לא כיף לי שם!"

"נכון, אהוב שלי, אבל זאת מסגרת מצוינת לצרכים שלך... עם הזמן אתה כבר תבין שעשיתי את זה בשביל לתת לך כלים ולסייע לך... אתה תראה שזה לטובתך!".

"אמא, למה בחרת עבורי דווקא את הכלה הזאת?"

"כי היא מתאימה לך בדיוק... נכון, לא קל להסתדר יחד, אך מי שעובד על המידות שלו - מצליח! ואני רוצה שתעבוד על המידות שלך ותהיה בעל טוב ואדם טוב, תהיה ילד טוב עבורי ועבור אבא שבשמיים, שתהיה אבא טוב לילדיך! לכן בחרתי עבורך את האשה המתאימה ביותר, ואם תחפש את הדברים הטובים - ודאי גם תמצא אותם".

"ואמא, ממש רציתי לגור בצפון הארץ ואני גר דווקא בדרום..."

"נכון, צדיק שלי, כי במקום הספציפי בו רצית לגור, הסביבה שם אינה מתאימה לך ולרמה הרוחנית שלך ואני רוצה לשמור עליך... סמוך עליי שבחרתי עבורך את המקום הטוב ביותר לחיות בו!".

זה פשוט לך שאם יכולת לנהל את חייו של הילד שלך מתחילתם ועד סופם, הילד שלך יכל להיות רגוע ולדעת שהוא בידיים טובות... ואת בסה"כ בשר ודם... אז למה כשאני יודעת שאבא שלי, הבורא של העולם כולו, הוא זה שבוחר עבורי את המסלול, כותב עבורי את המפה, אבא שלי, שדואג לי, שאוהב אותי יותר מהכל, למה אני לא רגועה?

למה אני חושבת שאני יודעת טוב יותר?

שאני חכמה יותר?

שחבל שלא קרה מה שתכננתי ושלא הגעתי לאן שרציתי?

שחבל שלא קיבלו אותי למקום העבודה ההוא שכה חלמתי לעבוד בו?

שחבל שהבחור ההוא אמר שהוא לא מעוניין כי דווקא אותו רציתי?

שחבל שהילד שלי לא יותר רגוע?

שחבל שהבעל שלי לא מתנהג כמו הבעל של החברה שלי?

נדמה לי שאני יכולה לנהל את החיים של הילד שלי מתחילתם ועד סופם ולבחור את מה שנכון עבורו... אך זאת אינה האמת שהרי איני יודעת מהו התיקון שלו בעולם ולכן איני יכולה לנהל את חייו ולהחליט לאן יגיע, אני יכולה רק לדאוג לו ולנסות להועיל עם עצות טובות ומילים טובות, ללמד מניסיוני ומידיעותיי, אך אין ביכולתי לדעת באמת מה טוב עבור מהלך חייו... אני בסה"כ בשר ודם! הידיעות שלי מוגבלות והיכולות שלי מוגבלות, אין לי באמת את הדרך לדעת מהו הדבר הנכון ביותר עבור החיים שלו, אני יכולה להיות האמא הכי טובה שאני יכולה, לדאוג, לאהוב, לחבק, לחזק, לשמור - אך לנהל את החיים שלו - אין לי שום אפשרות! גם אם נדמה לי שיש לי נסיון חיים עשיר ו"אני יודעת מה אני אומרת...", יש לקחת בעירבון מוגבל את הדברים היות ולא כל דרך מתאימה לכל אחד, לכל אחד דרך שונה ותיקון שונה ולא כל מה שמתאים לך בהכרח מתאים לו...

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"

*2381

מה מברכים על תבשיל 'טושלנט'?

תבשיל הנקרא 'טושלנט', אשר מעורב בו גריסים, שעועית, תפוחי אדמה, בשר, וכו', אם הגריסים נתמעכו או נדבקו זה לזה אפילו קצת, והם נותנים טעם בתבשיל, ודרך אכילת הבשר והתפוח אדמה יחד עם שאר התערובת, דהיינו שמכל כף אוכל ראוי לעלות מכל המינים יחד, ברכתו 'בורא מיני מזונות', ופוטר את כל שאר התבשיל. אבל אם אוכל כל מין בפני עצמו, אין זה בגדר תערובת, וצריך לברך על כל מין את ברכתו הראויה לו.

כמו כן, אם הגריסים לא נתמעכו ולא נדבקו זה לזה, אלא נשארו שלמים, יברך על כל התערובת 'בורא פרי האדמה'. ומכל מקום, אם הבשר חביב עליו, בכל אופן יכול לברך עליו 'שהכל' תחילה. ולגבי ברכה אחרונה הדבר תלוי אם אכל ממין הדגן שיעור כזית בתוך כדי אכילת פרס, יברך על המחיה, ואם לא אכל השיעור הנזכר בתוך כדי אכילת פרס, יברך בורא נפשות. (ע"פ המבואר בשלחן ערוך סי' רח סעיף ב. מג"א שם סק"ב. ומש"כ לגבי תערובת, כן הוא בערוך השלחן סי' ריב סעיף ב. ילקוט יוסף ברכות ח"ג הנד"מ עמ' קצט).

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

ירידה לצורך עליה

דיברתי אליו, ודיברתי. יותר נכון ניסיתי לדבר. לא היה מענה. גם עם האצבעות והשפתיים ניסיתי לסמן - אבל הוא לא הגיב. האם הוא תקין? אולי אני לא יודעת באיזה תדר לפנות אליו? היה כעס רב, ותסכול... אבל הילד בשלו, משחק, מתפקד, נראה שמח... אך לא מגיב יותר מדי לסביבה. אטום משהו.

עד שיום אחד בהיר, הבדיקה קבעה והקלינאית הודיעה "ירידה משמעותית בשמיעה", ווואו. פתאום נפל לנו האסימון, התבהרו השמיים. הוא לא עשה לי את זה בכוונה! הוא גם בריא ברוך ה'! רק לא שומע. "ברוך ה'" נפלט לנו באנחת הקלה... "מה זאת אומרת ברוך ה'... לא שמעת מה אמרתי? הילד שלך לא שומע"... אמרה הבודקת, אני שומעת ברוך ה'... ובכל זאת שמחה, לפחות אני יודעת את הבעיה.

כמה תסכול התנפץ לי מול הפנים... הגענו הביתה, שיתפנו את שאר המשפחה...

וכרגיל, מהר מדי תשומת לבי עברה למתבגרת בחדר האטום... עוד ויכוח קולני לא משנה על מה כשמואילה בטובה לצאת מהחדר...

ואז נפל האסימון האמיתי... אולי גם היא לא שומעת? אולי גם אליה אני מדברת עם הידיים ושפת הסימנים והיא בכלל לא שומעת אותי?... אולי היא בתקופה של "ירידה בשמיעה"? וצריכה רק חיבוק ואהבה? אולי היא מצפה וצריכה כל כך עד כדי צרחות שיכילו אותה במקום לצעוק ולכעוס עליה?! וכך תחזור לה השמיעה... לאט לאט. זה הניתוח כפתורים שיגרום לה לשמוע... זה לא ביום, ולא ביומיים. אבל זה המתכון... קשר אמיתי. חם ואוהב, מבט עמוק בעיניים... מה טוב לך? מה רע לך? מה עובר עלייך?... לא מה עובר עליי בגללך... אלא לאן פנייך מועדות בת יקרה שלי... בואי נדבר על זה, בואי נלמד אחת את השניה בלי מחסומים, בלי התנגדויות, בלי ציפיות ישנות ואכזבות חדשות. אלא רק אהבה. כמו של אמא אמיתית לבת שלה. לא משנה מה היא ומי היא... היא הבת שלך. כמו שה' יתברך אוהב אותך לא משנה כמה טעויות עשית בדרך, כך הוא מצפה ממך. לאהוב אותה. לא משנה מה עשתה ועוד תעשה בדרך... זו תקופה, של ירידה בשמיעה... לאט לאט השמיעה תחזור... רק אם נאהב אותם בדרך לשם. בהצלחה!

תאיר ארץ
מזכת הרבים
תאיר גולן

השבת האבידה שלך

בפרשתנו, פרשת "כי תצא", מצווה אותנו התורה על מצוות השבת אבידה: **"לֹא תִרְאֶה אֶת שׁוֹר אָחִיךָ אוֹ אֶת שֵׂיוֹ נִדָּחִים וְהִתְעַלַּמְתָּ מֵהֶם, הָשֵׁב תְּשִׁיבֵם לְאָחִיךָ"** (דברים, כב, א). התורה חותמת מצווה זו בציווי קטגורי: "לֹא תוּכַל לְהִתְעַלֵּם".

רבותינו בעלי המוסר והחסידות שואלים: וכי כיצד אומרת התורה "לא תוכל"? והלא האדם בעל בחירה חופשית הוא, ויש ביכולתו הפיזית לעצום עיניים ולהתעלם? אלא שהתורה מלמדת אותנו יסוד בנפש - מצד האמת הפנימית והאלוקית שבך, הלב שלך פשוט לא מסוגל לעמוד מן הצד כשמשהו יקר ערך הולך לאיבוד.

והנה, זכינו ונכנסנו לחודש אלול, חודש הרחמים והסליחות, עליו דרשו חז"ל את ראשי התיבות: "אני לדודי ודודי לי". ימים אלו הם ימי רצון בהם "המלך בשדה", והקדוש ברוך הוא מאיר לנו פנים ומבקש מאיתנו לשוב אליו. על החיבור שבין תשובה והשבת אבידה, מאיר לנו רבי נחמן מברסלב אור נפלא בליקוטי מוהר"ן (תורה קפח). רבי נחמן מסביר כי קודם שיצא האדם לעולם הזה, הראו לנשמתו את כל רמזי התורה והדרכים הרוחניות השייכות לה. אך ברגע הלידה, הכל נשכח והלך לאיבוד. לפיכך, כל ימי חייו של האדם בעולם הזה אינם אלא חיפוש אחר האבידות שלו.

במהלך השנה, מתוך שטף החיים, הטרדות ומרוץ היומיום, אנו נוטות לאבד חלקים יקרים מאותן אבידות, אנחנו אפילו שוכחות שאנחנו צריכות "לחפש" איזו שהיא אבידה אבל בזמן אלול, בזמן הימים הנוראים, כולנו מבינות שמשהו חסר לנו. ההתרגשות הרוחנית, הקרבה לה' יתברך ולתורה הקדושה.

חודש אלול ניצב מולנו וקורא בקול שופר: "לא תוכל להתעלם". זהו הזמן לגשת אל "שומר האבידות", להתקרב אל הדיבורים המעוררים של הצדיקים ושל התורה, ולחפש את מה שאיבדנו. אלול הוא חלון הזדמנויות שבו הקדוש ברוך הוא מסייע לנו לאסוף את הנקודות הטובות שהתפזרו, ולהשיב את הנפש אל שורשה הטהור.

איך עושים זאת בפועל? בקבלה רוחנית קטנה ועקבית לקראת ימי הדין. לעורר את הנשמה שלנו ולהזכיר לה כמה "אבידות" היו חסרות לה במהלך השנה החולפת בררי על שיעורי תורה הקרובים לביתך. הכיני את עצמך בימים האלו כדי להגיע מוכנה לקראת ראש השנה. בצעד קטן זה, את מקימה את מצוות "השב תשיבם" לנשמתך, ומכינה כלי ראוי לברכת כתיבה וחתימה טובה. שבת שלום!

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

השבת אבידה בזוגיות

"פעם היינו החברים הכי טובים, היינו צוחקים יחד, משוחחים שעות אל תוך הלילה", שיתף אליעזר בטון נמוך ומלא געגוע בקליניקה. "היום, אחרי שנים של שיגרה, גידול ילדים ועומס בעבודה, זה פשוט נעלם. אנחנו לא רעים אחד לשני, אבל הפכנו לשני זרים שחולקים קורת גג אחת. פשוט השלמתי עם זה שזה מה שיש, וככה נראים חיי נישואין של כולם בשלב מסוים. ותכל'ס אין מה לעשות עם זה". רעייתו, תמר, ישבה לצידו בשתיקה, הסתכלה עלי כדי לנסות לזהות את התגובה שלי - האם גם אני מסכים שזה המצב הטבעי...

אליעזר לא בחר ברע! הוא פשוט בחר באדישות. הוא הבחין בכך שהשמחה והקשר החם אבדו מבין ידיהם, אך במקום לצאת ולחפש אותם, הוא בחר להשלים עם האובדן ולהמשיך הלאה בשגרת חייו הטכנית.

בפרשת כי תצא, התורה מצווה אותנו על מצוות השבת אבידה: "לֹא תִרְאֶה אֶת שׁוֹר אָחִיךָ אוֹ אֶת שֵׂיוֹ נִדָּחִים...". התורה חותמת באיסור חריף: "לֹא תוּכַל לְהִתְעַלֵּם". אם היסוד הזה נכון לגבי חפץ גשמי של אדם זר, הוא נכון שבעתיים בתוך הבית פנימה. כשאנו רואים את החיוך של בן הזוג הולך לאיבוד, או את הקרבה בינינו נעלמת, אין לנו רשות לעצום עיניים ולומר "זה המצב". אדישות היא אויב שקט; היא שוחקת את הלב הרבה יותר ממריבות סוערות.

כדי להציל את הבית של אליעזר ותמר, הבנו שהם צריכים לצאת למסע אקטיבי של השבת אבידה. אך בהשראת ההלכה, לפיה אין משיבים אבידה אלא באמצעות סימנים מובהקים, שיקפתי להם שהם פשוט ניסו לחפש זה את זה באמצעות "מפת אהבה" מיושנת מלפני עשור. בני אדם משתנים, והקשר אובד ברגע שאנו מפסיקים לעדכן את המידע שלנו על בן הזוג. הצעתי להם להחליף את השאלות הטכניות בכלי שנקרא "מיפוי מחדש של הלב" - לברר באופן פעיל את ה"סימנים" המעודכנים של השני כיום: מה מעסיק אותך בתקופה הזו? מהו החלום או הפחד הכי נוכח אצלך עכשיו? הסקרנות הזו סדקה מיד את חומת האדישות והולידה עניין אמיתי.

הפרשה מזכירה לנו ששלום בית דורש ערנות ואומץ. כשאנו מסרבים להשלים עם המרחק ומבינים שלמצוא את בן הזוג מחדש דרוש מאמץ של זיהוי סימנים, אנו זוכים לקיים את השבת האבידה הגדולה ביותר - השבת השכינה, השמחה והברכה אל תוך משכננו המשותף.

טַעֲמֵי • הַמִּקְרָא
הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

עבודת הימים הנוראים בשמחה

נכנסים אנו לחודש אלול ולימים הנוראים, ימים של חשבון נפש ויראת הדין, סליחות ותחנונים, זה הזמן להתחזק ביראת שמים טהורה.

אלא שלא תמיד יודעים מה היא יראת שמים, וננסה בס"ד להסביר את המצווה של יראת שמים מחז"ל והראשונים זיע"א. אם נבאר שיראת שמים פירושה: לפחד מהעונש על העבירות, הן בעולם הזה והן לאחריו, באופן אוטומטי כשמשהו רע קורה לאדם הוא מיד מבין שזה מחטאיו, תפיסה כזו לחיים, לתורה ולקב"ה, מייצרת סלידה, כעס ומרדנות. ודרך זו שאדם בוחר לחיות כך היא ע"י כח סבל. הקב"ה ברא לאדם כח שעל ידו יכול לשרוד בזמן שסובל, וכל אדם לפי כח סבלו. כח סבל מיועד לזמן קצר לא לחיים שלמים.

ועוד הקב"ה מצטייר בעיניו כדמות שמחפשת אותו ומעניש, ואיך יצליח לאהוב את ה', ובנוסף אף לבטוח בו?! והתורה ציוותה אותנו- "ואהבת את ה'", וגם לבטוח בו. והתועים שטוענים שדרכו של ה' היא ההענשה, ואז תאהב אותו, זה לא יכול לעבוד. וזה לא קונה אף אחד. ולכן זו לא יראת שמים, ואע"פ שיש מעין מקורות תורניים לדרך הזו, כיון שכתוב בתורה עונשים וחשבון נפש וכרת, וכתוב שצריך לאהוב את ה' גם כשמייסר את אדם, אבל יש להבין את הדברים.

בזוהר הקדוש (בראשית דף יא.) מבואר שיראת העונש, אינה יראת שמים, ונקראת 'יראה רעה' שעל ידה יענש האדם, היינו אדם שמפחד מעונש, זה הגורם שיבוא עליו עונש. ע"ש. ועוד כתוב באיוב (ג, כה): "כי פחד פחדתי ויאתיני ואשר יגורתי יבוא לי", היינו שהנהגת ה', שאם מפחדים ממשהו הוא קורה. הגמרא (ברכות ס.) אומרת לפחד זה חטא, שנאמר "פחדו בציון חטאים". ומה שנאמר "אשרי אדם מפחד תמיד", אין זה מעונש או משהו רע שיקרה לו אלא מפחד שישכח תלמודו או יעבור עבירה, אבל לא העונש היוצא מכך. ע"ש. וכן כתב הרמב"ם (בהלכות תשובה פרק י): 'שיראת העונש זה רק לשוטים, או קטנים, אבל מי שכבר מבין עניין לא יעבוד מיראת העונש אלא מאהבה'. ע"ש.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

העובד הסיני

בפרשת השבוע אנו נפגשים עם עשרות מצוות, הפרשה מלאה בהם, והייתי רוצה שנתפוס נקודה מאוד חשובה שהיא כח עבורנו ועבור חינוך ילדינו.

בהיותנו בחורים היו עובדים זרים בישיבה כגון סינים ורומנים, הסיפור נסוב אחר דמות אחת מהם: הוא היה בעל מבנה גוף רחב וגבוה. כמדומני שמעולם לא ראינו אותו יושב על כסא או נח קצת. משעות הבוקר המוקדמת ועד לשעות הקטנות של הלילה. הוא היה סוחט סמרטוטים, מבריק רצפות, מטאטא, שוטף את החצר, אוסף לכלוכים וכל עבודה שהמנהל השית עליו. הוא עבד פיזית לבדו בעבודה ששייכת לשלושה או ארבעה אנשים רגילים.

הדבר שהכי עמד לנגד עינינו הפליאה איך הוא מסוגל לחיות כך. תמיד להתעסק עם לכלוך ורפש, ללבוש בגדים מדיפי ריחות של חומרי נקיון כימיים, ובעיקר בסוף כל יום מתיש כזה ולקראת יום מתיש נוסף עוד לישון בכוך הקטן והמלוכלך שהיה מיועד לו, צמוד ממש למטאטא הענק ולדלי שיש בו שאריות מהספונז'ה האחרונה. כל השנה, גם בחופשות, זה היה נדמה כחיים בלתי נסבלים.

אני זוכר את אותו יום בו הוא הודיע למנהל שעוד מעט הוא עוזב את העבודה וחוזר למשפחתו שבחו"ל. הוא סיפר למנהל שכאן בישראל המשכורת בשקלים מתורגמת להרבה מאד כסף במדינה ממנה הוא מגיע, כל משכורת חודשית כאן שוות ערך כמעט למשכורת שנתית שם. במהלך הזמן הוא גם הוכיח את יכולותיו וקיבל העלאה קטנה במשכורת שתורגמה שם לכסף רב מאוד.

בכסף הזה הוא בנה בית מפואר באיזה כפר, הוא חוזר לארצו בתור עשיר גדול. המשפחה שמחכה ומצפה לו מאושרת עד למאוד, על אף הריחוק של כמה שנים.

הבה ונחשוב יחד ובשיתוף עם ילדינו האם העובד הזר צודק בדרכו האם כדאי לעזוב כך משפחה לכמה שנים ולחזור עשיר גדול. התשובה היא כן!

אדם חי כאן בעולם הזה, הוא עובד ועובד, לפעמים מוותר על נוחות גשמית ולפעמים אפילו יותר מזה אבל כאשר הוא יודע שהשכר שמשולם כאן מתורגם שם בעולם האמיתי לפי אלפי אלפים מערכו כאן, הדברים מקבלים מימד אחר ונהיה קל יותר.

אשראי של החיים

נועם פירוז. שם שהצליח להעניק לי אחד מהמסרים העוצמתיים ביותר במהלך חיי. יתכן שישנם קוראים שאינם יודעים במי מדובר, אך אין ספק שישנם רבים שהשם הזה מעורר בהם תחושת חרטה והחמצה גדולה.

לפני תקופה ביצע נועם ניסוי חברתי מעניין מצד אחד, אך גם מעט מלחיץ מצד שני. הוא שכר את שלטי החוצות הגדולים במרכז הארץ, ועליהם פרסם - לא פחות ולא יותר - את פרטי האשראי המלאים שלו: שם מלא, מספר תעודת זהות וכל הפרטים הנדרשים לצורך רכישת כל מוצר שעולה על דעתכם.

מול אותם שלטים חלפו במהלך היום אלפי אנשים. רבים מהם התמודדו עם קשיים כלכליים; אנשים שבלבם כמוסים חלומות גדולים. האחד חולם לטוס לחופשה, השני רוצה להחליף את המטבח, והשלישי היה שמח להגשים את שניהם. אולם לכולם היה מכנה משותף אחד: הם ידעו היטב שהחלומות הללו יצטרכו להמתין לימים טובים יותר מבחינה כלכלית.

והנה, שלושתם יושבים ברכבם, כל אחד בדרכו, אך כולם נעצרים באותו רמזור ונצבים מול אותו שלט, שעליו מתנוססים פרטי אשראי שכל אדם יכול לכאורה להשתמש בהם כדי לרכוש כל מה שלבו חפץ.

אלא שבמחשבה מהירה הם אומרים לעצמם:

"זה בטח לא אמיתי".

"זו כנראה בדיחה".

"כנראה פרסומת מתוחכמת של חברה גדולה".

והם ממשיכים בדרכם.

לאחר מספר ימים מגיעה ההפתעה הגדולה. הם מגלים, יחד עם עשרות אלפי אנשים נוספים, שהפרטים היו אמיתיים לחלוטין. הם היו במרחק נגיעה מהגשמת החלום שלהם, אך בחרו שלא לפעול. כעת הם נאלצים להמתין להזדמנות אחרת - אם בכלל תגיע.

הסיפור הזה מרתק ומשעשע, אך גם נושא מסר חד ונוקב.

במהלך חייו של האדם, הקדוש ברוך הוא מעניק לו אינספור הזדמנויות במגוון תחומים. הרווק הממתין לזיווגו מקבל מסרים ורמזים מבורא עולם. כך גם האדם המתמודד עם קשיים כלכליים מקבל הזדמנויות לצאת ממעגל החובות ולפתוח דף חדש.

אולם פעמים רבות אנו מביטים על אותה הזדמנות ואומרים לעצמנו:

"הרעיון הזה מורכב מדי לביצוע".

"מישהו כבר חשב עליו לפניי".

"אני בתקופה עמוסה".

"נתחיל אחרי החגים".

וכך חולפת לה הזדמנות, ועוד אחת, ועוד אחת.

ואם נתרגם את הסיפור לעולם הרוחני, המסר הופך לעוצמתי פי כמה.

בעולם שבו אנו חיים, לכל אחד ואחת מאיתנו קיימת האפשרות לאסוף ולאגור מצוות ומעשים טובים. יתכן שכעת איננו מבינים את ערכם האמיתי, אך בעולם האמת יתברר שכל פעולה קטנה היתה שווה הון רוחני עצום שאין לו שיעור.

יבוא האדם לעולם הבא, ויפרשו בפניו את שכרו הרב על כל מצווה ומצווה.

לצד השמחה הגדולה תתלווה גם תחושת החמצה עמוקה. הוא יזעק:

"איך לא עשיתי יותר? איך לא ניצלתי עוד הזדמנות?

הרי יכולתי בקלות לתת עוד צדקה, להניח תפילין, לשמור שבת, ולחזק יהודי נוסף".

בהקשר לתחושה זו אומר החפץ חיים, שה"גיהינום" הקשה ביותר בעולם האמת הוא תחושת הפספוס - הידיעה כמה יכולת להשיג, וכמה השארת מאחור.

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל >
karovrachok1@gmail.com

השדרוג של פעם

יוני לא הרים את העיניים מהמסך כמעט עשרים דקות. הוא ישב על הספה ליד סבא וגלל עם הבוהן את הזמן אל התוהו.

"יוני", קטע קולו של סבא את ההיפנוט, "אתה קולט שהיתה תקופה שבה אנשים לא הלכו עם מסכים בכיס? שכדי לפגוש חבר, פשוט הלכו אליו לבית ודיברו פנים אל פנים? לא היו 'לייקים'. התראות, לא היו 'לייקים'. החיים היו פשוטים. טוב לא ממש פשוטים. את הבגדים כיבסו ביד ואת המים שאבו מבאר ולא סחטו מברז. אבל היתה סבלנות, אוהו כמה סבלנות. לא היו משלוחים דרך מטוסים או אוניות, כי טרם המציאו את המטוסים והאוניות. אתה יכול לתאר לעצמך עולם כזה?".

יוני הניח את המכשיר על השולחן והביט בסבו מוקסם. "זה נשמע כמו תסריט של סרט פנטזיה... עולם בלי רשתות חברתיות?! בלי טכנולוגיה?! זה ממש עידן האבן! האמת, זה בטח היה ממש מעניין לפגוש מישהו מהעידן העתיק הזה ולשמוע איך הם שרדו אז".

סבא חייך חיוך דק, שיש בו יותר עצב משעשוע. "תתפלא, יוני", אמר, "אתה מדבר עם מישהו מ'העידן ההוא' ברגע זה ממש".

יוני פער עיניים, מנסה לחשב בראשו. "רגע... אל תגיד לי שגם גידלת דינוזאור בחצר... בן כמה אתה בכלל, סבא?".

סבא צחק ואמר: "בוא נגיד שאת גיל שמונה-עשרה עברתי מזמן".

יוני התפלא: "סבא, איך יכול להיות שעידן שלם נעלם כל כך מהר? האם ניתן לחזור לאנושיות שהיתה פעם בזמן שלך?".

"בטח", אמר סבא, "כבה את מסך הטלפון והבט בו. מה אתה רואה?"

יוני הביט במסך הכבוי ואמר: "אני רואה את עצמי".

חייך סבא ואמר: "זה הסוד. ככל שתכבה את מה שמשיח את דעתך - אתה תראה יותר את עצמך ואת הסובבים אותך!".

נקודה למחשבה: כשאנחנו מביטים על דור העבר, קל לנו לדמיין שמדובר בעידן רחוק ופרימיטיבי. המרוץ הטכנולוגי מסנוור אותנו וגורם לנו לחשוב שאנחנו חיים בפסגת ההתפתחות, אבל האמת שיש דברים שטכנולוגיה לא בהכרח יכולה לספק, ויש דברים שהיא בהכרח איננה יכולה לספק - כמו חיבור אנושי עמוק, קשב נקי ונוכחות מלאה. כדי לזכות שוב באוצרות האבודים הללו, איננו זקוקים למכונת זמן שתחזיר אותנו לשם - רק להחלטה אמיצה להביט במסך השחור כשהוא כבוי, ולראות יותר את עצמנו ואת ההווה בו אנו חיים.

תכנים חינוכיים לילדים

סדרות האנימציה של "ענפים" מעניקות מסר משמעותי
כזה שכל הורה יכול להרגיש בטוח.

מעבירות ערכים | מעשירות את הידע | ומפתחות אינטליגנציה רגשית

ענפים לילדים

חפשו בגוגל
"ענפים לילדים"
ותהנו מצפיה קסומה

יגל לנוער

קודם כל המשפחה
אחר כך פתיחת ההיכל

במהלך תפילת ערבית נערכה מכירה פומבית של "פתיחת ההיכל". הסכומים טיפסו במהירות עד שהגיעו ל-25 אלף שקלים. פתאום קם אחד המתפללים וזכה במצווה. לאחר התפילה ליווה את רב הקהילה לביתו, כשעיניו קורנות מאושר.

שאל אותו הרב: "האם אתה מרשה לי לדבר איתך בכנות?". האיש הנהן, והרב המשיך: "אחותך הגדולה עוברת ימים קשים ואין לה מה לאכול. איך אתה מסוגל להוציא סכום כזה בבית הכנסת כשהיא רעבה ללחם?". האיש הוריד את ראשו בבושה: "הרב, אתה צודק. זו טעות".

הרב חיבק אותו ואמר: "אם היית נותן את הכסף הזה לאחותך, זו היתה מצווה גדולה בהרבה. קודם כל צריך לדאוג לבני הבית".

מכאן מסר אדיר לכולנו. ישנם אנשים שרוצים להאיר ולעזור לכל העולם, אך שוכחים את אלו שקרובים אליהם ביותר. על כך מזהיר הנביא: "**הֲלוֹא פָרֹס לָרָעֵב לַחְמֶךָ... וּמִבְּשָׂרְךָ לֹא תִתְעַלָּם**" (ישעיהו נח, ז). בני המשפחה הם בשרך, ואסור להתעלם מהם עבור מצוות פומביות.

חז"ל מלמדים אותנו **ש"עניי ביתך קודמים"**. הברכה האמיתית והאור הרוחני לא נמדדים במחוות בחוץ, אלא ביחס שלנו בתוך הבית - כלפי בן הזוג, הילדים והאחים. קודם כל הבית, ורק אז כל השאר.

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

שאלה: שלום לרב. בעלי הוא אדם נפלא, בעל חסד, ישר ועובד לפרנסתנו. הוא מקפיד על קביעת עיתים לתורה, אבל הוא לא "למדן" גדול ולא יושב כל היום ב'כולל'. הבן שלנו, שלומד בישיבה קטנה, חזר הביתה ואמר לי באכזבה שהוא מתבייש לספר לחברים שלו במה אבא שלו עובד, כי בישיבה מחנכים שרק מי שיושב ולומד כל היום הוא בעל ערך. בעלי שמע את זה ונפגע עד עמקי נשמתו. אני נקרעת בין הרצון שהבן שלי ישאף לתורה לבין החובה שלי להגן על כבודו של בעלי ולחנך את הילד להעריך את העמל והיושרה של אביו. איך מגיבים למצב כזה?

תשובה: שאלה חשובה.

זה שבישיבה מחנכים שמי שיושב ולומד בישיבה הוא בעל ערך גבוה מאוד - זה נכון ומצוין, אך אם מלמדים שם ש"רק" מי שיושב ולומד בישיבה הוא בעל ערך, אזי מחובתכם האישית לעשות לו "קורס השלמה" למה שלא מלמדים בישיבה: דרך ארץ...

האדם שאני מעריך ומעריץ הכי הרבה בעולם זהו אבי מורי אהובי שליט"א! ולא, הוא לא למדן, הוא לא למד בישיבה מעולם, הוא בעל תשובה שחזר לכור מחצבתו לפני כ-41 שנה. מאז הוא קובע עיתים לתורה, מברך ברכת המזון בכוונה מתוך הסידור, לא מפספס תפילה במניין, שומר על העיניים, מכבד ומוקיר את אשתו, משלם ועד בית ושאר תשלומים בזמן, לא חייב לאף אדם כסף, לא מדבר לשון הרע, אוהב את כולם (אם במערכת העלון לא היו מגבילים אותי ל-400 מילים, הייתי ממלא את כל דפי העלון מתחילה ועד סוף בשאר מעלות עצומות שיש בו...)

בוודאי שמי שזכה להסתופף באהלה של תורה, אין בריה שיכולה להעריך את השכר השמור לו. לומדי התורה הם המגינים עלינו, הם הלב הפועם של העם היהודי, וכולנו חייבים להם את קיומנו הרוחני ואת אור התורה שמאיר את העולם.

אבל - ויש כאן "אבל" גדול - מכאן ועד לזלזל או להשוות בין לומד לבין אדם שיגע לפרנסתו ביראת שמים טהורה, הדרך רחוקה מאוד, וזה גובל ברשעות חלילה. אני לא חושד בישיבה שמלמדת כפי שהצגתם בשאלה, אבל אם זו האווירה שנוצרת בשטח - היא דורשת בדק בית עמוק.

התורה מעולם לא לימדה אותנו לזלזל באדם שעמל לפרנסתו אדרבה, הגמרא אומרת (ברכות ח): "גדול הנהנה מיגיע כפיו יותר מירא שמים". חז"ל מציבים רף גבוה להערכה למי שנושא בעול הפרנסה ומקדש שם שמים במעשיו.

לסיום, הדרך הטובה ביותר לחנך את הבן היא: להפגין הערכה גלויה למידותיו של האב. כשילד רואה שאבא שלו הוא "אדם גדול" לא בגלל התואר או המקום שבו הוא לומד, אלא בגלל היושרה והמידות שלו, הוא יפתח הערכה בריאה לכל יהודי ירא שמים, ויבין שכל אחד מאיתנו הוא חלק מפסיפס מפואר שבו לכל אחד - לומד ועובד כאחד, יש מקום של כבוד.

בהצלחה

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא > anafeam3@gmail.com

להאמין בכוחות ולצמוח

שבת שלום חברים

פרק ב - משנה ה: "הוּא הָיָה אוֹמֵר, אֵין בּוֹר יָרֵא חֵטְא, וְלֹא עַם הָאָרֶץ חָסִיד"

המשנה מלמדת אותנו יסוד חשוב בהסתכלות על עצמנו. מצד אחד היא מדברת על המציאות: כדי להיות ירא שמים באמת ולהתקדם בעבודת ה', צריך ידיעה, הבנה ועמל בתורה. אבל לצד זה טמון כאן גם מסר עמוק יותר - האדם צריך לדעת מי הוא, לא להישאר במקום של קטנות רוחנית, אלא לשאוף לגדול ולהתעלות.

בדרך כלל היצר הרע מנסה להקטין את האדם. הוא לוחש לו: "כבר נכשלת", "אתה לא מסוגל", "זה גדול עליך". אבל האמת היא הפוכה - אדם צריך לראות את עצמו כמי שיכול להתגבר, לתקן ולהצליח. הסתכלות של קטנות מובילה לייאוש ולנפילה חוזרת, אבל הסתכלות של אמונה בכוחות עצמך פותחת פתח של התחדשות וצמיחה.

כמו שאומר מורנו ורבנו הרב יגאל כהן שליט"א: הצעד הראשון בניצחון על היצר הוא להאמין שאתה יכול. מי שמאמין שהוא מסוגל לקום מחדש - גם אם נפל - כבר נמצא בדרך לניצחון

ובמיוחד בחודש אלול, ימי הרחמים והסליחות, המסר הזה מקבל חיזוק גדול: זהו זמן שבו הקב"ה קורא לנו להתעורר, להאמין בכוחות שלנו, ולדעת שכל רגע הוא הזדמנות להתחלה חדשה. אלול מזכיר לנו שלא מסתכלים רק על מה שהיה, אלא בעיקר על מה אפשר להיות מכאן והלאה.

שבת שלום ומבורך

ענפי אבות

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

תַּקְצִיר מֵעַמוּד 6:

יָגֵל מוֹצֵא אֶת עַצְמוֹ מְתַקֵּן אֶת הַמּוֹדֶל הַשָּׁבוּר, אַךְ לֹא מַצְלִיחַ לְתַקֵּן אֶת הַשֶּׁמֶשׁ... לְמָחֳרָת יָגֵל מְגַלֶּה שֶׁהַמּוֹדֶל נִלְקַח שָׁבוּר לְבִקּוּר הַתּוֹרֶם.

נראה אותך עולה

חידה

מי היה דומה לאברהם אבינו חוץ מיצחק?

תשובה מפרשת בלק

שלמה המלך.

הילד/ה הזוכה

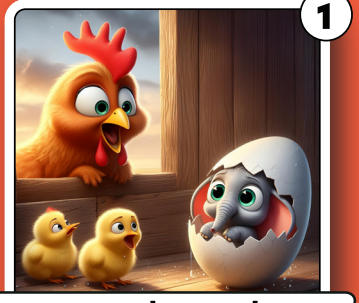
שרה לאדייב
מאור יהודה

יודעים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

שמחה בלבד
חיים מאן

1

לזה ממש לא ציפינו

2

בגלל זה לא היה לנו אינטרנט בבנין

3

דיי, איזה נודניק אתה!

רוצים לראות את התשובות > דפדפו לסוף העמוד הבא > עמ' 14

יגל לילדים

פרשת שבוע לילדים

פָּרָשַׁת כִּי תֵצֵא

פָּרָשַׁת כִּי תֵצֵא מְלֵאָה בְּמִצְוֹות חֲשׁוּבוֹת. אַחַת הַמִּצְוֹות הָכִי יָפוֹת הִיא הַשָּׁבָּת אֲבֵדָה. הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת: אִם תִּמְצָא אֵיזֶה חֵפֶץ שֶׁל מִישֶׁהוּ אַחֵר - אַל תִּתְעַלֵּם, אַתָּה חַיָּב לָקַחַת אוֹתוֹ וּלְהַחֲזִיר לַבְּעָלִים.

הַתּוֹרָה כּוֹתֶבֶת: "לֹא תוּכַל לְהִתְעַלֵּם" - אִי אֶפְשָׁר לְהַעֲמִיד פָּנִים שֶׁלֹּא רָאִיתָ!

בּוֹאוּ נַחְשֹׁב עַל סִפּוּר: יַעֲקֹב הוֹלֵךְ לְבֵית הַסֵּפֶר וְרוֹאֶה עַל הָרִצְפָּה עֵט יָפֶה. הוּא יָכוֹל לַחְשֹׁב: "מִי יוֹדֵעַ שֶׁל מִי זֶה? אוּלַי מִישֶׁהוּ זָרַק אֶת זֶה" אֲבָל הַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת - לֹא! אָסוּר לְךָ לְהַעֲמִיד פָּנִים.

לָמָּה זֶה כָּל כָּךְ חָשׁוּב? כִּי כְּשֶׁמִּישֶׁהוּ מְאַבֵּד מַשֶּׁהוּ, הוּא כָּל כָּךְ עָצוּב! אִם אַבָּדְתֶּם פַּעַם צַעֲצוּעַ חָשׁוּב אוֹ סֵפֶר שֶׁאֲהַבְתֶּם - אַתֶּם יוֹדְעִים אֵיךְ זֶה מַרְגִּישׁ.

אֲבָל יֵשׁ עוֹד מַשֶּׁהוּ יָפֶה בַּסִּפּוּר הַזֶּה: כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מַחֲזִירִים אֲבֵדָה, אֲנַחְנוּ לֹא רַק עוֹזְרִים לְאָחֵר - אֲנַחְנוּ גַּם הוֹפְכִים לִהְיוֹת אֲנָשִׁים טוֹבִים יוֹתֵר! כָּל פַּעַם שֶׁאֲנַחְנוּ עוֹשִׂים מִצְוָה כָּזוֹ, הַלֵּב שֶׁלָּנוּ נִהְיֶה יוֹתֵר רַחֲמָן וְאִכְפַּתִּי.

זֶה כְּמוֹ שִׁרְיר - כְּכָל שֶׁמִּתְרַגְּלִים יוֹתֵר לְדָאוֹג לַאֲחֵרִים, כָּךְ נִהְיֶה יוֹתֵר חֲזָקִים בָּזֶה!

יְלָדִים יְקָרִים,
הַקָּבָ"ה מְצַפֶּה מִכָּל יֶלֶד וְיַלְדָּה לִהְיוֹת בַּלָּשִׁים קְטַנִּים שֶׁל טוֹב! תִּסְתַּכְּלוּ סְבִיבְכֶם - אוּלַי יֵשׁ מִישֶׁהוּ שֶׁאֲבֵד מַשֶּׁהוּ? אוּלַי יֵשׁ חָבֵר שֶׁנָּפַל לוֹ עִפָּרוֹן? אוּלַי יֵשׁ מִישֶׁהוּ שֶׁעָצוּב ו"אֲבֵד" אֶת הַחִיּוּךְ שֶׁלּוֹ?

אַל תתעלמו וְתִהְיוּ הַגִּבּוֹרִים שֶׁמַּחֲזִירִים דְּבָרִים אֲבוּדִים - וְזֶה כּוֹלֵל גַּם חִיּוּכִים אֲבוּדִים וְתִקְוָה אֲבוּדָה.

שַׁבָּת שָׁלוֹם וּמְבוֹרָךְ.

יָגֵל וְלִיבִּי לומדים עם

שַׁבָּת שָׁלוֹם לְכָל הַיְלָדִים הַצַּדִּיקִים, וְגַם לְשְׁאָר בְּנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיכֶם! מַה שְׁלוֹמְכֶם, יְלָדִים יְקָרִים? אָנוּ כְּבָר בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל, וּבַשַּׁבָּתוֹת הַקְּרוֹבוֹת אָנוּ רוֹצִים לְלַמֵּד אֶתְכֶם קְצָת עַל הִלְכוֹת תְּשׁוּבָה.

לִיבִּי: אֵיךְ חוֹזְרִים בִּתְשׁוּבָה?

יָגֵל: זוֹ שְׁאֵלָה כָּל־כָּךְ מִתְבַּקֶּשֶׁת בַּיָּמִים הָאֵלֶּה. רֵאשִׁית, צָרִיךְ לָדַעַת שֶׁיֵּשׁ שְׁנֵי סוּגִים שֶׁל עֲבֵרוֹת: עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לַמָּקוֹם, כְּלוֹמַר לַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וַעֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ. הַפַּעַם נַסְבִּיר כֵּיצַד חוֹזְרִים בִּתְשׁוּבָה עַל עֲבֵרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לַמָּקוֹם:

א. חֲרָטָה – אָנוּ מִתְחָרְטִים עַל כָּךְ שֶׁעָבַרְנוּ עַל רְצוֹנוֹ שֶׁל ה'.

ב. וִדּוּי – אָנוּ מִתְוַדִּים וּמְבַקְּשִׁים סְלִיחָה מֵה', שֶׁיִּסְלַח לָנוּ.

ג. קַבָּלָה לֶעָתִיד – אָנוּ מְקַבְּלִים עַל עַצְמֵנוּ לְהִשְׁתַּדֵּל שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת שׁוּב אֶת הָעֲבֵרָה.

לִיבִּי: זֶה נִשְׁמָע מַמָּשׁ פָּשׁוּט וּבָרוּר.

יָגֵל: נָכוֹן מְאֹד. ה' יִתְבָּרַךְ הוּא אָבָא שֶׁלָּנוּ, הוּא רוֹצֶה בְּטוֹבָתֵנוּ וְאוֹהֵב אוֹתָנוּ.

יָגֵל וְלִיבִּי: בּוֹאוּ נַתְחִיל לָשִׁיר:

"כִּי ה' יִתְבָּרַךְ תָּמִיד אוֹהֵב אוֹתִי, וְתָמִיד יִהְיֶה לָנוּ רַק טוֹב".

תִּזְכְּרוּ זֹאת תָּמִיד. שַׁבָּת שָׁלוֹם!

שַׁבַּת שָׁלוֹם ♡

מצאו 10 הבדלים

סיפורי צדיקים

מגיש: הרב מאור חוביבה

יְשׁוּעַת ה' כְּהֶרֶף עַיִן

הַגָּאוֹן רַבִּי אֵלְיָהוּ מִוִּילְנָא זַצַ"ל, הָיָה נוֹהֵג לָצֵאת לְמַסָּעוֹת חִזּוּק אֲרֻכִּים וְלִנְדֹּד מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, כְּדֵי לְקַיֵּם אֶת מַאֲמַר חַזַ"ל: "גָּלוּת מְכַפֶּרֶת עָוֹן".

הוּא הָיָה נוֹדֵד מְעֵירָה לָעֲיָרָה, וּלְעִתִּים אַף שׁוֹהֶה בְּכָל מָקוֹם כַּמָּה יָמִים. כָּךְ נָהַג בְּמֶשֶׁךְ תְּקוּפָה אֲרֻכָּה.

בְּאַחַת הַפְּעָמִים הִגִּיעַ הַגְּרַ"א לְאַחַת הָעֲיָרוֹת, וְהִתְאָרַח בְּמֶשֶׁךְ כַּמָּה יָמִים בְּפֻנְדָּקוֹ שֶׁל יְהוּדִי חָסִיד וְיִרֵא שָׁמַיִם.

בְּאַחַד הַלֵּילוֹת שָׁמַע הַגְּרַ"א אֶת אֵשֶׁת הֶחָסִיד מְמָרְרֶת בִּבְכִי וּמְסַפֶּרֶת לְבַעֲלָהּ עַל פַּחְדָּהּ מִפְּנֵי הַפָּרִיץ. הַפָּרִיץ, שֶׁהָיָה בַּעַל הַפֻּנְדָּק, דָּרַשׁ מֵהֶם לְשַׁלֵּם אֶת חוֹב שְׁכִירוּת הַפֻּנְדָּק, וְאִם אֵיֵם שֶׁאִם לֹא יְשַׁלְּמוּ עַד לְמָחָרָת, יוֹצִיא אוֹתָם מִן הַפֻּנְדָּק וְיַשְׁלִיךְ אוֹתָם לָרְחוֹב.

בַּעֲלָהּ הֶחָסִיד הִרְגִּיעַ אוֹתָהּ וְאָמַר:

"יְשׁוּעַת ה' כְּהֶרֶף עַיִן. מָחָר ה' יַעֲזֹר לָנוּ, וּנְשַׁלֵּם אֶת כָּל הַחוֹב".

לְמָחֳרָת קָם הֶחָסִיד בְּשִׂמְחָה, בְּרֹגַע וּבְשַׁלְוָה, וְהָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת לְהִתְפַּלֵּל תְּפִלַּת שַׁחֲרִית. כְּשֶׁחָזַר, בִּקֵּשׁ מֵאִשְׁתּוֹ שֶׁתַּגִּישׁ לוֹ פַּת שַׁחֲרִית.

שָׁאֲלָה אוֹתוֹ הָאִשָּׁה: "וְכִי יֵשׁ לְךָ תֵּאָבוֹן לֶאֱכֹל? הֲרֵי עָלֶיךָ לְשַׁלֵּם לַפָּרִיץ אֶת כָּל הַכֶּסֶף! וְכִי אֵינְךָ דּוֹאֵג?" שׁוּב הִרְגִּיעַ אוֹתָהּ הֶחָסִיד וְאָמַר:

"יְשׁוּעַת ה' כְּהֶרֶף עַיִן. בְּעֶזְרָתוֹ נְשַׁלֵּם אֶת כָּל הַסְּכוּם". לְאַחַר שֶׁאָכַל, הִתְיַשֵּׁב הֶחָסִיד לִלְמֹד תּוֹרָה בְּשִׂמְחָה. לְאַחַר זְמַן מָה אָמְרָה לוֹ אִשְׁתּוֹ בְּפַחַד:

"וְכִי יֵשׁ לְךָ יְשׁוּב הַדַּעַת לִלְמֹד? הֲרֵי אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לַפָּרִיץ סְכוּם כֹּה גָּדוֹל! מִנַּיִן נְשַׁלֵּם אוֹתוֹ?" שׁוּב עָנָה לָהּ: "יְשׁוּעַת ה' כְּהֶרֶף עַיִן".

כְּשֶׁסִּיֵּם אֶת לִמּוּדוֹ, קָם הֶחָסִיד מִמְּקוֹמוֹ, לָבַשׁ אֶת מְעִילוֹ וּפָנָה לָצֵאת מִבֵּיתוֹ שָׁאֲלָה אוֹתוֹ אִשְׁתּוֹ:

"לְאָן אַתָּה הוֹלֵךְ?"

עָנָה לָהּ הֶחָסִיד:

"לְבֵיתוֹ שֶׁל הַפָּרִיץ, כְּדֵי לְשַׁלֵּם אֶת הַחוֹב". "וּמִנַּיִן תְּשַׁלֵּם?" שָׁאֲלָה. "יְשׁוּעַת ה' כְּהֶרֶף עַיִן!" הֵשִׁיב, וְיָצָא מִן הַבַּיִת. כְּשֶׁהִגִּיעַ לְבֵיתוֹ שֶׁל הַפָּרִיץ וּבִקֵּשׁ לְהִכָּנֵס, נוֹדַע לוֹ שֶׁבְּאוֹתָהּ שָׁעָה שָׁהָה בַּבַּיִת סוֹחֵר גָּדוֹל, שֶׁנִּהֵל עִסְקִים עִם הַפָּרִיץ.

לְאַחַר כַּמָּה דַּקּוֹת יָצָא הַסּוֹחֵר. לִפְנֵי שֶׁהָלַךְ, פָּנָה אֶל הֶחָסִיד וְאָמַר לוֹ:

"כַּאֲשֶׁר הָיִיתִי אֵצֶל הַפָּרִיץ, רָצִיתִי לִקְנוֹת מִמֶּנּוּ אֶחָד מִנְּכָסָיו. אוּלָם הַמְּחִיר הָיָה יָקָר מִדַּי, וְלָכֵן סֵרַבְתִּי לִקְנוֹת אוֹתוֹ. עַכְשָׁו אֲנִי מִתְחָרֵט וְרוֹצֶה בַּנֶּכֶס, לַמְרוֹת מְחִירוֹ הַגָּבוֹהַּ. אֲבָל אֲנִי מִתְבַּיֵּשׁ לַחֲזֹר אֶל הַפָּרִיץ לְאַחַר שֶׁסֵּרַבְתִּי. אֲבַקֵּשׁ מִמְּךָ שֶׁתִּקְנֶה עֲבוּרִי אֶת הַנֶּכֶס, וּבְתָמוּרָה אֲשַׁלֵּם לְךָ סְכוּם גָּדוֹל עַל הַתִּווּךְ".

הֶחָסִיד עָשָׂה זֹאת מִיָּד, וּלְאַחַר מִכֵּן קִבֵּל מֵהַסּוֹחֵר סְכוּם כֶּסֶף גָּדוֹל, שֶׁהִסְפִּיק בְּדִיּוּק לְתַשְׁלוּם כָּל חוֹב הַשְּׁכִירוּת שֶׁהָיָה חַיָּב לַפָּרִיץ.

סִיֵּם הַגָּאוֹן הַגְּרַ"א אֶת סִפּוּרוֹ וְאָמַר, שֶׁאוֹתוֹ מַסָּע חִזֵּק אוֹתוֹ מְאֹד וְהוֹתִיר בּוֹ רֹשֶׁם עָצוּם. מֵאוֹתוֹ חָסִיד הוּא לָמַד מַהוּ כֹּחַם הַגָּדוֹל שֶׁל הַבִּטָּחוֹן וְהָאֱמוּנָה בַּה' יִתְבָּרַךְ.

מהו הפסוק שמסתיר בספרה

הילד/ה הזוכה
הודיה כהנא
משדרות

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת בלק:
"וַתֵּרָא הָאָתוֹן אֶת־מַלְאַךְ יְהוָה נִצָּב בַּדָּרֶךְ וְחַרְבּוֹ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ"

תיקון / ג'וק

שמואל קורייב

גַּם יְצוּר קָטָן שֶׁרַבִּים נִבְהָלִים מִמֶּנּוּ, מְגַלֶּה לָנוּ עַד כַּמָּה חָכְמַת הַבּוֹרֵא נִמְצֵאת אֲפִלּוּ בַּפְּנִוֹת הַפְּשׁוּטוֹת שֶׁל הַבַּיִת. הַתִּיקָן, שֶׁרַבִּים קוֹרְאִים לוֹ ג'וּק, הוּא חֶרֶק בַּעַל גּוּף שָׁטוּחַ, מְחוֹשִׁים אֲרֻכִּים וְרַגְלַיִם זְרִיזוֹת מְאֹד. הַגּוּף הַשָּׁטוּחַ עוֹזֵר לוֹ לְהִכָּנֵס לִסְדָקִים צָרִים, וְהַמְּחוֹשִׁים מְסַיְּעִים לוֹ לְהַרְגִּישׁ רֵיחַ, מַגָּע וְשִׁנּוּיִים בַּסְּבִיבָה.

בָּעוֹלָם יֵשׁ אַלְפֵי מִינֵי תִּיקָנִים, אֲבָל רַק חֵלֶק קָטָן מֵהֶם חַי סָמוּךְ לִבְנֵי אָדָם וְנֶחְשָׁב מַזִּיק. רֹב הַתִּיקָנִים בַּטֶּבַע אֵינָם מְחַפְּשִׂים אֶת הַמִּטְבָּח שֶׁלָּנוּ, אֶלָּא חַיִּים בֵּין עָלִים, עֵצִים רְקוּבִים וַאֲדָמָה לַחָה. שָׁם יֵשׁ לָהֶם תַּפְקִיד חָשׁוּב: הֵם אוֹכְלִים חֹמֶר צֶמְחִי מִתְפָּרֵק וּשְׁאָרְיוֹת אוֹרְגָנִיּוֹת, וְכָךְ עוֹזְרִים לְהַחֲזִיר חֳמָרִים טוֹבִים אֶל הָאֲדָמָה.

לַתִּיקָן אֵין רְאוֹת כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ לָנוּ. הוּא נוֹשֵׂם דֶּרֶךְ פְּתָחִים זְעִירִים בְּצִדֵּי גּוּפוֹ. הַתִּיקָן פָּעִיל בְּעִקָּר בַּלַּיְלָה, וְלָכֵן לִפְעָמִים רוֹאִים אוֹתוֹ דַּוְקָא כְּשֶׁמַּדְלִיקִים אוֹר.

יֵשׁ גַּם תִּיקָנִים מְיֻחָדִים, כְּמוֹ הַתִּיקָן הַלּוֹחֵשׁ מִמַּדַּגַּסְקָר, שֶׁמַּשְׁמִיעַ נְשִׁיפָה חֲזָקָה כְּדֵי לְהַבְהִיל אוֹיְבִים. בַּבַּיִת, כַּמּוּבָן, צָרִיךְ לִשְׁמֹר עַל נְקִיּוֹן, אֲבָל בַּטֶּבַע הַתִּיקָן מְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁגַּם לִנְבָרָא קָטָן וְלֹא אָהוּב יֵשׁ תַּפְקִיד בְּעוֹלָמוֹ שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ.

מעניקים למשפחות סלי מזון וזוכים לשנה טובה

תורמים 300 ₪ לסל מזון | מגיעים ליותר מ- 1000 משפחות נזקקות | זוכים לשנה טובה ומתוקה

בואו ולהיות שותפים בחסד >

03-8000-770

בית המדרש המרכזי יביע אומר

בלכותכם מקום טוב לגדול

בונים אמפריה לכבוד בורא עולם
קריית יגל ליבי
בשטח ענק של 3.2 דונם בבני ברק

בבניין הזה יהיו גני ילדים

לחנך את ילדי ישראל בצורה הטובה ביותר

בחרו את השותפות שלכם

רבע מטר	180 ₪ לחודש למשך 36 חודשים	חצי מטר	360 ₪ לחודש למשך 36 חודשים
מטר	720 ₪ לחודש למשך 36 חודשים	סכום אחר לתרומה	

קחו חלק בזכויות נצח > 03-8000-770 | סרקו את הקוד לפרטים נוספים <<<

בית המדרש המרכזי יביע אומר

ניהול: תמר חכם | **עורך לשוני:** אביתר הלל | **ניקוד:** שמואל קורייב | **עימוד ועיצוב:** עינב בשארי

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

נר תמיד

לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת אסתר בת חנום ועזריה

לעילוי נשמת רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

לעילוי נשמת סופי בת אסתר

להצלחת הנער דביר בן יעלה